

Arrest

nr. 204 284 van 24 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY & VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een toelating tot verblijf.

Op 12 december 2017, met kennisgeving op 21 december 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Eveneens op 12 december 2017 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer, die verklaart te heten

Naam: K. (...)

Voornaam: O. (...)

Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: Freetown

Nationaliteit: Siërra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen- tenzij hij {zij} beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 20/01/2018

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De aanwezigheid van een echtgenote op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Het eerste middel wordt genomen uit de schending van het motiveringsbeginsel

Doordat de formele motiveringsplicht inhoudt dat de motivering concreet en precies moet zijn en standaardformules uit den boze zijn.

Terwijl de bestreden beslissing melding maakt van algemene formules stellende dat het recht op gezinsleven in een arrest van Uw Raad geen bijzondere omstandigheid uitmaakte en dit onder meer toepast op de aanvraag van de verzoekende partij, zonder in concreto na te gaan of deze motivering ook in het voorliggend geval geldt.

Zodat de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden zijn.

Toelichting

De motivering van een beslissing dient concreet en precies te zijn en standaardformules zijn uit den boze.

De motivering van een beslissing moet concreet en precies zijn, toegespitst op de concrete situatie.

(I. OPDEBEEK en M. VAN DAM ME, Beginselen van behoorlijk bestuur, die Keure, Brugge, 153)

In de bestreden beslissing wordt echter terug gegrepen naar algemene formuleringen door te stellen dat:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven. De aanwezigheid van een echtgenote op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten." In de bestreden beslissing wordt als motivering voor het bevel om het grondgebied te verlaten enkel een algemene formulering weergegeven dat er rechtspraak van Uw Raad bestaat dat de aanwezigheid van een echtgenot niet automatisch een recht op verblijf geeft, zonder daarbij in concreto de specifieke omstandigheden na te gaan waarin verzoekende partij en zijn echtgenote zich bevinden.

Op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging was de echtgenote van verzoekende partij hoogzwanger. Intussen werd het kind geboren op 27.07.2017, ongeveer een maand na de aanvraag.

Op het moment van het indienen van de aanvraag bevond verzoekende partij zich bovendien in een asielpprocedure die op dat moment nog voor Uw Raad hangende was.

Deze gegevens zijn nergens terug te vinden in de bestreden beslissing, hoewel ze wel vermeld zijn in de aanvraag van verzoekende partij, en deze vormen nu net bijzondere omstandigheden waardoor verzoekende partij de aanvraag tot gezinshereniging niet in zijn land van herkomst kon indienen. Doordat inmiddels de zoon van verzoekende partij werd geboren is het in het hoger belang van het kind ook onmogelijk geworden terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een visum aan te vragen, te meer gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind (6 maanden).

De bestreden beslissing bevat aldus duidelijk enkel standaardformuleringen die niet zijn toegepast op de feiten aangehaald in de aanvraag van verzoekende partij.

Verzoekende partij kan uit de motivering van de bestreden beslissing ni. niet concreet nagaan waarom zijn aanvraag werd geweigerd, nu de motieven die hij aanhaalde in de aanvraag niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Eerste middel: schending van het motiveringsbeginsel

Stelling verzoekende partij

Verzoeker meent dat de motivering in de bestreden beslissing niet in concreto de specifieke omstandigheden nagaat waarin verzoekende partij en zijn echtgenote zich bevinden.

Weerlegging

4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten³.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

5. Bovendien betreft het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een politimaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet

volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.⁵ Verwerende partij heeft in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden.⁶

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

6. Verwerende partij vestigt de aandacht erop dat de bestreden beslissing voorzien is van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het arrest van Uw Raad van 27.05.2009 waarin wordt bepaald dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het gezin -of privéleven, tevens het volgende gesteld:

“De aanwezigheid van een echtgenote op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten.”

Verzoeker hekelt het gegeven dat, in weerwil van de motiveringsplicht, geen enkele verwijzing naar zijn individuele situatie in het bevel is terug te vinden. Dit is kennelijk onjuist.

7. Anderzijds werd op dezelfde datum als het thans bestreden bevel tevens een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 en artikel 12bis §1, tweede lid Vreemdelingenwet getroffen, waarin reeds uitvoerig werd gemotiveerd aangaande de door verzoekers aangehaalde elementen van zijn zaak.

Verwerende partij wijst er nogmaals op dat uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis had van de motieven van de bestreden beslissing, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Het eerste en enige middel is ongegrond.”

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien in een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Het doel is de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de beslissing werd genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding is de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die de grondslag zijn van de beslissing. De motivering moet “afdoende” zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt nu zij niet in het bezit is van een geldig visum en dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een gezins- of privéleven. De verwerende partij verduidelijkt hierbij, mede door middel van een verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat de aanwezigheid van een echtgenote op het Belgisch grondgebied niet automatisch recht geeft op verblijf en dat de verwijdering van de verzoekende partij slechts een tijdelijke verwijdering betreft om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kan gelet op het voorgaande niet worden gevolgd waar zij stelt dat er enkel sprake is van een algemene formulering zonder in concreto de feiten van de zaak te betrekken. Immers motiveert de verwerende partij uitdrukkelijk dat *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De aanwezigheid van een echtgenote op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten.”* Overigens kan erop worden gewezen dat de verzoekende partij deze motivering niet betwist, noch weerlegt.

Daarnaast kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat in de motieven van de bestreden beslissing dient te worden verwezen naar haar aanvraag voor een toelating tot verblijf van 27 juni 2017 en de daarin aangevoerde buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst en aldaar de aanvraag in te dienen. De bestreden beslissing betreft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij niet beschikt over een geldig visum om in het Rijk te verblijven, en niet de beslissing inzake de aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Bovendien wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing wel degelijk op dat de mogelijkheid bestaat om vanuit het land van herkomst een verblijf te vragen, waarbij zij motiveert dat een terugkeer geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM nu de aanwezigheid van haar echtgenote niet automatisch het recht op verblijf geeft en de verwijdering slechts tijdelijk hoeft te zijn om zich in regel te stellen en de nodige binnenkomstdocumenten te bekomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het beroep tegen de beslissing van 12 december 2017 tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf door de Raad op 22 mei 2018 werd verworpen bij arrest nr. 204 107.

Waar zij in voorliggend verzoekschrift aanvoert dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf werd ingediend op het ogenblik dat haar asielprocedure nog niet was afgerond, kan worden verwezen naar genoemd arrest, waarin de Raad op dit punt oordeelde:

“Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij op 9 september 2016 een asielaanvraag indiende. Op 28 februari 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 28 maart 2017 dient de verzoekende partij beroep in tegen deze beslissing.

Op 27 juni 2017 dient de verzoekende partij de aanvraag voor een toelating tot verblijf in die heeft geleid tot de in casu bestreden beslissing.

Op 13 september 2017 bij arrest nr. 191 944 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze uitspraak werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 september 2017. Pas op 12 december 2017 neemt de verwerende partij vervolgens de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de buitengewone omstandigheden worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en niet op het ogenblik van het indienen van de aanvraag voor een toelating tot verblijf, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanneemt. De Raad kan slechts vaststellen dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, namelijk op 12 december 2017, de Raad naar aanleiding van het beroep tegen de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017 reeds uitspraak had gedaan en eveneens weigerde de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

toe te kennen. Tegen deze uitspraak werd geen cassatieberoep ingediend. De onderdelen van het betoog waarin de verzoekende partij zich baseert op de stelling dat haar asielprocedure nog hangende was, zijn bijgevolg niet dienstig. Het is niet relevant dat de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid werd ingediend voor het beëindigen van de asielprocedure, nu het moment van het nemen van de beslissing bepalend is bij het onderzoek naar het bestaan van buitengewone omstandigheden. De verwerende partij heeft blijkens de chronologie van de feiten de uitspraak van de Raad inzake het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en het verstrijken van de beroepstermijn tegen dit arrest afgewacht alvorens de toelating tot verblijf te weigeren. De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar belang wordt ontnomen bij haar asielprocedure, nu de bestreden beslissing niet werd genomen hangende de asielprocedure.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat niet blijkt dat de verzoekende partij de hangende asielprocedure als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de vreemdelingenwet heeft aangehaald in haar aanvraag van 27 juni 2017. Nochtans komt het zoals de verwerende partij terecht opmerkt de aanvrager toe alle elementen aan te halen die zij nuttig acht ter ondersteuning van haar aanvraag. Zij kan dan ook niet van de verwerende partij verwachten dat zij een onderzoek voert naar de hangende asielprocedure als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de asielprocedure, nu erin wordt verwezen naar het arrest van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd."

De verzoekende partij toont verder niet aan waaruit zij afleidt dat de verwerende partij in voorliggende bestreden beslissing diende te verwijzen naar de asielprocedure.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat haar echtgenote op 27 juli 2017 is bevallen van hun kind en dat het in het hoger belang van het kind onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag tot verblijf in te dienen, merkt de Raad op dat in het arrest nr. 204 107 van 22 mei 2018 omtrent het kind het volgende werd geoordeeld:

"Waar zij opmerkt dat zij op 23 juli 2017 vader zou zijn geworden van het gemeenschappelijk kind met haar in België verblijvende echtgenote, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ingaat op het element van de zwangerschap dat de verzoekende partij in haar aanvraag aanhaalde. De verwerende partij motiveert:

"In de 2de plaats beroept betrokkene zich op zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn (zwangere?) echtgenote met verblijfsrecht wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken.

Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Betrokkene heeft nagelaten op reguliere wijze een visumaanvraag in te dienen en is bijgevolg volledig verantwoordelijk voor de gevolgen van zijn keuze. Het feit dat betrokkene zonder de nodige binnenkomstdocumenten België binnenkwam, zijn asielprocedure negatief werd afgesloten, vormt alvast geenszins een buitengewone omstandigheid die heden de aanvraag vanuit België kan rechtvaardigen. Er wordt gevraagd dat hij via een reguliere weg de gezinshereniging aanvraagt, met name via een visum. Het feit dat zijn echtgenote zwanger zou zijn kan niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van art 12bis VW. Betrokkene staft deze bewering niet aan de hand van een medisch attest dat dit kan bevestigen en eventueel stelt in welke mate zijn voortdurende aanwezigheid in België noodzakelijk is. De algemene bewering dat zijn echtgenote hem nodig heeft wordt niet gestaafd aan de hand van enige bewijzen. Indien betrokkene de optie neemt alleen te reizen gaat de opgebouwde band met zijn echtgenote niet noodzakelijk verloren.

Een tijdelijke scheiding (desgevallend) betreft echter een proportionele maatregel die eveneens in lijn staat met de gangbare internationale mensenrechtenverdragen. Op basis van de bepalingen van art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). (...) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Bloed/Frankrijk §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim /België §43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39).

Er dient trouwens te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkel moment legaal verblijf heeft gehad in België, en gedurende deze periode een gezinsleven uitbouwde op basis waarvan hij zich heden beroept om verblijfsrecht te verkrijgen. Op basis van zijn administratief dossier bleek reeds dat hij op 16.08.2016 aankwam in het Rijk en hij zich op 09.09.2016 vluchteling (bijlage 26) verklaarde. Op 28.02.2017 werd deze aanvraag door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geweigerd met een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13QQ /30dagen). Op 13.05.2017 trad betrokkene te Leuven in het huwelijk met een landgenote S.M. (...) (RR. (...)) Op 13.09.2017 bevestigde de RvV de negatieve beslissing inzake zijn Asielprocedure. Op basis van zijn verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl hij zich zoals eerder aangehaald uitgerekend hierop beroept - in combinatie met het gegeven dat zijn echtgenote zwanger zou zijn - om geen visum te moeten aanvragen in het land van herkomst. Betrokkene was zich bewust van zijn illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven en legde zich niet neer bij de negatieve instructies van de DVZ. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Het feit dat betrokkene door de Politie gezocht wordt in zijn land van herkomst en de gezinssituatie vormen geenszins een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° VW. Het feit dat betrokkene een gezinssituatie heeft, verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren.

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen. Ook andere onderdanen van Sierra Leone worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de gekte procedure te volgen. Het CGVS oordeelde dat betrokkene geen ernstig gevaar loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Aan betrokkene en zijn echtgenote de keuze of zij samen reizen. Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven niet betwist tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, waarvan wordt beweerd dat ze zwanger is. De verzoekende partij weerlegt echter geenszins de motivering waarom de zwangerschap van de echtgenote van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, namelijk: "Het feit dat zijn echtgenote zwanger zou zijn kan niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van art 12bis VW. Betrokkene staft deze bewering niet aan de hand van een medisch attest dat dit kan bevestigen en eventueel stelt in welke mate zijn voortdurende aanwezigheid in België noodzakelijk is. De algemene bewering dat zijn echtgenote hem nodig heeft wordt niet gestaafd aan de hand van enige bewijzen. Indien betrokkene de optie neemt alleen te reizen gaat de opgebouwde band met zijn echtgenote niet noodzakelijk verloren." Evenmin toont de verzoekende partij aan waarom een tijdelijke scheiding, met het oog op het indienen van visumaanvraag gezinshereniging in het land van herkomst in strijd zou zijn met het belang van haar kind, waarvan een geboortebewijs van 27 juli 2017 wordt toegevoegd aan het verzoekschrift. De verzoekende partij toont niet aan dat een tijdelijke scheiding van haar kind een breuk in hun band zou betekenen. De Raad kan nog opmerken dat de bestreden beslissing geenszins een verbod inhoudt voor de verzoekende partij om België te betreden. Daarnaast belet niets de echtgenote

van de verzoekende partij om de verzoekende partij te vergezellen samen met hun kind naar het land van herkomst.”

Aldus blijkt dat bij het nemen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf, die op dezelfde dag werd genomen als de bestreden beslissing, rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij naar voor gebrachte “buitengewone omstandigheid” dat haar echtgenote zwanger is van hun kind.

De Raad kan verder slechts herhalen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een tijdelijke scheiding in strijd is met het hoger belang van haar kind. Ook in de huidige bestreden beslissing wordt er in het kader van artikel 8 van het EVRM op gewezen dat de verwijdering slechts een tijdelijke verwijdering betreft om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten. De verzoekende partij weerlegt dit niet.

Waar zij stelt “*Verzoekende partij kan uit de motivering van de bestreden beslissing nl. niet concreet nagaan waarom zijn aanvraag werd geweigerd, nu de motieven die hij aanhaalde niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing*”, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing niet de beslissing betreft aangaande de aanvraag voor een toelating tot verblijf, maar de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerst lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij niet over een geldig visum beschikt. Zij kan niet ernstig voorhouden dat zij uit de motieven van de bestreden beslissing moet kunnen afleiden waarom haar aanvraag werd geweigerd. Uit arrest nr. 204 107 van 22 mei 2018 blijkt overigens dat uit de motieven van de beslissing van 12 december 2017 tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf afdoende blijkt op grond van welke motieven deze beslissing werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU